

Tu sáu độ muôn hạnh muốn cầu làm Phật là theo thứ lớp, vì từ vô thí đến nay không có vị Phật nào theo thứ lớp. Chỉ ngộ nhất tâm là không có một chút pháp nào có thể được. Đây chính là ông Phật Thiệt. Phật và chúng sanh đồng một tâm không khác, giống như hư không, không lộn xộn và hư hoại. Như mặt trời chiếu khắp địa cầu, khi mặt trời lên cao, ánh sáng chiếu khắp thiên hạ nhưng hư không chưa từng sáng; khi mặt trời lặn, bóng tối trùm khắp thiên hạ, hư không cũng chưa từng tối. Cảnh sáng và tối, tướng của nó có thay đổi, nhưng tánh của hư không chưa hề thay đổi, tâm Phật và chúng sanh cũng như thế. Nếu cứ Quán Phật là tướng sáng chói thanh tịnh, giải thoát, và Quán chúng sanh có tướng tối tăm như bản sanh tử, nếu hiểu theo cách này dù trải qua số kiếp như cát sông Hằng cũng không thể được quả Bồ Đề, vì chấp vào TUỐNG. Chỉ vì tâm này không có một pháp bằng vi trần có thể được. Chính tâm này là Phật. Người học đạo thời nay không đốn ngộ bản thể tâm này, rồi từ trên tâm đó thêm một cái tâm khác, hướng bên ngoài tìm Phật, chấp tướng tu hành đều là ác pháp, không phải con đường đến quả bồ đề. Cúng dường mười phương chư Phật không bằng một người học đạo vô tâm. Vì sao? Vì người vô tâm là không có tất cả vọng tâm. Thể nó vốn như như, trong như gỗ đá không động không lay, ngoài như hư không, không bị che lấp và chướng ngại, không năng sở, không chỗ nơi, không tướng mạo, không được mất. Người cạn cợt không dám vào pháp này vì sợ lạc vào cái không vô ký. Không có chỗ nương gá nên cứ mong được bờ mà bị lui sụt. Kể chung, tất cả mọi người ai cũng cầu được tri kiến, họ đâu biết rằng người được tri kiến thành tựu nhỏ như cọng tơ, người ngộ đạo kết quả to như non Thái. Bồ Tát Văn Thù hiển lý, Bồ Tát Phổ Hiền hiển hạnh, lý là tánh chơn không vô ngại, hạnh là lý tướng không cùng. Bồ Tát Quán Âm hiển lý Đại Bi, Bồ Tát Thế Chí hiển Đại Trí, Bồ Tát Tịnh Danh hiển tánh tướng không hai. Tất cả tiêu biểu của Bồ Tát trong tâm này đều có đầy đủ. Vì thế không lìa Tâm này mà ngộ là đúng.

Người học đạo đời nay không căn cứ vào tâm này để giác ngộ rồi cứ ngoài tâm chấp tướng, giữ cảnh làm cho trái với Đạo. Chấp tướng tức tạo nghiệp. Tâm này không có vọng, lìa tất cả tướng, vì thế

chư Phật và chúng sanh không sai khác. Chỉ cần vô tâm cùng vạn vật là đạt đến chỗ cứu kính. Người học đạo không giữ được vô tâm, dù lụy kiếp tu hành cuối cùng không thể thành được Đạo; bị công hạnh của ba thừa trôi buộc không được giải thoát, do đó chúng được tâm này rất chậm chạp.

Có người nghe pháp chỉ cần một niệm liền được vô tâm, có người chứng được Tín, Hướng, Trụ mới được vô tâm, dù có dài ngắn tiến đến vô tâm, nhưng thực ra vô tâm này không có Tu Chứng, thật không có chỗ được, chơn thật chẳng đổi, chỉ cần một niệm chứng đắc là có thể vào thập địa, công hạnh bằng nhau không có sâu cạn. Chỉ người không biết vô tâm nên nhiều kiếp chịu khổ. Người vô tâm là không niệm khởi, tạo dữ hay lành đều là chấp tướng, đã chấp tướng, tạo nghiệp ác chắc phải luân hồi, tạo nghiệp thiện phải chịu vô vàn khổ sở.

Người nhận pháp vô tâm này, pháp ấy chính là tâm; ngoài tâm không có pháp, tâm này tức là pháp, ngoài pháp không có tâm, tâm tự nó cũng vô tâm và khó có cái vô tâm, nếu lấy cái tâm vô tâm đó sẽ thành chấp có, muốn biết nó thì thâm nhận mà thôi, dứt hết nghĩ bàn. Nên nói: "Có lời nói là mất đạo, tâm tạo tác là rơi mất". Vì tâm này gốc nó là thanh tịnh, Phật và chúng sanh đều có, kể cả loài bò bay mái cựa với Phật và Bồ Tát cũng không khác gì. Chỉ vì chúng sanh chạy theo vọng tưởng phân biệt tạo ra nhiều thứ nghiệp. Nơi Phật quả thật ra không có một vật gì, chỉ là cảnh giới rỗng suốt vắng lặng, trong sáng an lạc mà thôi. Nếu người được vào cảnh giới này, sẵn có đầy đủ tất cả. Người trải qua nhiều a tăng kỳ tinh tấn tu hành, qua được 53 vị và người chỉ một niệm chứng được nguyên lai từ Phật hướng thượng đều không có được một vật gì, xem lại công dụng trong nhiều kiếp giống như người cố gắng làm việc trong giấc mộng. Nên Phật dạy: "Ta ở nơi vô thượng chánh đẳng chánh giác thật không có được gì, Phật Nhiên Đăng cũng không thọ ký cho ta. Pháp ấy vốn bình đẳng không có cao thấp, cũng gọi là Bồ Đề". Tâm Bản nguyên thanh tịnh này cùng với chư Phật và chúng sanh, thế giới, núi, sông, có tướng và không tướng, trùm khắp pháp giới mười phương, tất cả đều bình đẳng, không có tướng kia đây, Bản Nguyên thanh tịnh, tâm này thường tròn sáng trùm khắp. Người đời không biết chỉ chấp ở kiến văn giác tri là tâm, rồi bị nó che đậy, do đó không thấy